

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce **VIDEON Networking s. r. o.**, se sídlem Znojmo, Palackého 1058/30, zastoupeného JUDr. Alešem Liskem, advokátem se sídlem Znojmo, Fischerova 770/12, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 A 142/2023 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Českého telekomunikačního úřadu (dále jako „ČTÚ“ nebo „žalovaný“) ze dne 9. 6. 2023, č. j. ČTÚ-42 644/2022/VI. Vyř.-UrL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2022 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Přestupku se žalobce dopustil tím, že ve dnech 6. 5. 2022 a 17. 6. 2022 porušil podmínky všeobecného oprávnění k využívání rádiových kmitočtů a provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat tím, že vysílacím rádiovým zařízením pro širokopásmový

přenos dat umístěným na silu v areálu Jevišovice, a. s., středisko Mramotice, způsoboval škodlivou interferenci hydrometeorologickému radaru Skalky. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl předseda Rady ČTÚ rozhodnutím ze dne 2. 11. 2023, č. j. ČTÚ-28 592/2023-603.

[2] Proti rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ brojil žalobce u Městského soudu v Praze žalobou, kterou městský soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2024, č. j. 6 A 142/2023 - 39, zamítl jako nedůvodnou.

[3] V odůvodnění svého rozsudku městský soud úvodem upozornil, že se žaloba doslovně shodovala s žalobcovým rozkladem. Se závěry žalobou napadeného rozhodnutí se městský soud plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkázal. Dále konstatoval, že spáchání přestupku bylo žalobci spolehlivě prokázáno, e-mailovým ohlášením Českého hydrometeorologického ústavu (dále jen „ČHMÚ“) a záznamem o šetření rušení provozu elektronických komunikačních zařízení v období od 23. 6. 2022 do 27. 6. 2022, dle kterého bylo postupným zaměřováním jako zdroj rušení identifikováno právě zařízení žalobce. Také MAC adresa zdroje žalobce (tzv. „Media Access Control“, neboli identifikátor síťového zařízení – pozn. NSS) se shodovala s adresou zdroje rušení, kterou nahlásil ČHMÚ. Dále bylo zjištěno, že vysílání zařízení žalobce bylo na kmitočtu 5640 MHz, zatímco meteoradar Skalky vysílal na kmitočtu 5645 MHz. Tyto závěry byly podpořeny také množstvím výpočtů obsažených v protokolu o kontrole a v obou správních rozhodnutích.

[4] Z výše uvedených důvodů městský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že by spisový materiál neobsahoval důkazy o rušení provozu meteorradaru Skalky. Bylo proto zbytečné zabývat se žalobcovými teoretickými námitkami ohledně natočení meteorradaru, přímé viditelnosti mezi zařízením žalobce a meteorradarem či otázkou, zda bylo vysílání šířeno po přímce nebo Fresnelovou zónou. Tyto námitky nebyly způsobivé zbavit žalobce jeho odpovědnosti za porušení povinnosti nezpůsobovat škodlivou interferenci stanicím radiokomunikačních služeb, které využívají rádiové kmitočty podle *Plánu přidělení kmitočtových pásem*, a nemají nárok na ochranu před škodlivou interferencí způsobenou těmito stanicemi.

[5] Městský soud připustil, že adresu MAC je možné změnit, poukázal nicméně na to, že množina zařízení, které by teoreticky mohly připadat v úvahu jako původce rušení, je omezena také azimutem a kmitočtem vysílání. Současně nebyly zjištěny žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dovodit, že došlo k záměně se zařízením se stejnou MAC adresou. Městský soud měl proto za prokázané, že původcem rušení bylo zařízení žalobce. Pokud jde o ochranu DFS („dynamický výběr frekvence“ – pozn. NSS), není důležité, zda byla zapnuta či nikoli. Podstatné je pouze to, že žalobce svým zařízením rušil meteoradar Skalky. Není rovněž významné, zda k rušení docházelo v minulosti, neboť žalobce byl uznán vinným z rušení pouze v konkrétních dnech. V závěru rozsudku městský soud vyhodnotil jako opožděnou námitku týkající se neprokázání škodlivosti rušení meteorradaru, kterou žalobce vznesl při jednání. Dodal nicméně, že škodlivost byla správními orgány řádně zohledněna.

pokračování

[6] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel především namítá, že za stěžejní důkaz pokládal městský soud protokol o kontrole, který obsahoval měření i výpočty, jejichž nesprávnost stěžovatel namítal již v průběhu přestupkového řízení. Stěžovatel předestřel vlastní výpočty, které se od výpočtů žalovaného diametrálně odlišují. I přesto ale městský soud vycházel ze závěrů žalovaného a odmítl návrh stěžovatele, aby byl ve věci vypracován znalecký posudek k odstranění rozporů ve výpočtech. Přitom posouzení správnosti provedeného měření vyžaduje odborné znalosti, kterými městský soud nedisponuje; to plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, č. j. 1 As 28/2011 - 130. Podstatným rozdílem ve výpočtech stěžovatele a žalovaného je, že žalovaný nevzal v potaz dva kopce, které se nacházejí na dráze signálu a které ovlivňují výpočet. Městský soud tak jen přejímá závěry žalovaného, přičemž není zřejmé, na základě čeho si vytvořil vlastní závěry o správnosti měření. V tomto smyslu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[8] Stěžovatel dále namítá, že není jeho povinností podávat proti kontrolnímu protokolu námitky, či se jakkoli hájit; nic mu nebrání uplatnit své námitky proti výsledku kontroly poprvé až v řízení před soudem, kde tak nemohou být jeho důkazní návrhy soudem odmítnuty jako nepřipustné. Stěžovatel postrádá důkaz, že právě on byl původcem rušení. MAC adresu lze snadno změnit a také kmitočet vysílače a jeho výkon byly v zákonných mezích. Měření žalovaného pouze dokazuje, že stěžovatel na daném kmitočtu vysílal. Dále uvedl, že „[p]okud meteoradar běžné skenuje lidská sídla (což vyplývá z toho, co předkládá ČTÚ), je kolem něj stovky vysílačů v každém směru, které mohou na kolizním kmitočtu fungovat“. Sám žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že k rušení provozu *může* docházet. To ovšem nestačí, je nutné, aby bylo stanoveno, že k rušení bez jakýchkoliv pochybností došlo.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry městského soudu. Uvedl, že stěžovatel opakovaně uplatňuje argumentaci, kterou předestřel již ve správním řízení i v žalobě. K samotným výpočtům stěžovatele sdělil, že tyto evidentně obsahovaly nesprávné vstupní údaje, a proto je nebylo možné považovat za validní. Provedení důkazu znaleckým posudkem je ve věci nadbytečné, neboť skutečnost, že došlo k rušení, byla potvrzena již samotným hlášením ČHMÚ.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Úvodem je třeba předeslat, že obdobným případem po stránce skutkové i právní se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 16. 1. 2025, č. j. 10 As 235/2024 - 48. V uvedené věci byly uplatněny téměř totožné kasační námitky jako ve věci nyní projednávané; jednalo se o stejného stěžovatele, který byl rovněž uznán vinným z obdobného přestupku. Některé zde vyslovené závěry jsou přenositelné na nyní

projednávanou věc; vzhledem k tomu, že není důvodu se od nich jakkoli odchylovat, bude z nich kasační soud vycházet.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že přezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

[14] Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že městský soud apodikticky přejal závěry žalovaného, aniž by bylo zřejmé, na základě čeho dospěl k závěru o správnosti provedeného kontrolního měření. Tento argument je nutno odmítnout. Z odůvodnění napadeného rozsudku se podává, že městský soud v odst. 25 řádně vysvětlil, že protokol o kontrole je veřejnou listinou; není-li tedy kvalifikovaně prokázán opak, platí presumpce jeho správnosti. Pokud stěžovatel se závěry v něm obsaženými nesouhlasil, mohl je zpochybnit a předložit důkazy na jejich vyvrácení. Jak ale vyplývá z obsahu správního spisu, stěžovatel proti kontrolnímu zjištění námitky nepodal a ani například nevyužil možnosti předložit vlastní znalecký posudek nebo jiné důkazní prostředky, zpochybňující kontrolní výpočty. Pokud tedy městský soud v této situaci konstatoval, že se správní orgány vypořádaly se všemi námitkami stěžovatele a své závěry řádně a přesvědčivě odůvodnily, nelze rozsudek městského soudu shledat nepřezkoumatelným.

[15] Stejně tak je nedůvodná námitka týkající se neprovedení stěžovatelem navrhovaného důkazu znaleckým posudkem. Tato námitka by totiž byla opodstatněná jen tehdy, pokud by se městský soud k tomuto návrhu vůbec nevyjádřil a nevysvětlil, proč provedení tohoto důkazu není nutné (pak by se mohlo jednat o tzv. opomenutý důkaz). V daném případě však městský soud v odst. 17 ve spojení s odst. 26 a 27 odůvodnění rozsudku uvedl, že obsah správního spisu je natolik dostatečný, že je z něj možno vycházet při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí; současně stěžovatel nespecifikoval, k čemu konkrétně by měl být znalecký posudek vypracován, z jakého oboru a specializace. Trval-li stěžovatel na vypracování posudku, nic mu nebránilo, aby soudu předložil vlastní znalecký posudek, který by mohl odstranit jím namítané odborné deficity. Nic takového však neučinil. Lze tedy uzavřít, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy naplněn není.

pokračování

[16] Stěžovatel dále namítal nesprávné právní hodnocení věci městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], které spatřuje v tom, že městský soud nerespektoval právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2011 - 130. Dle právní věty tohoto rozsudku platí, že *krajský soud je povinen vyžádat si k posouzení odborné skutkové otázky stanovisko znalce, není-li již součástí správního spisu (§ 127 o. s. ř., užitý na základě § 64 s. ř. s.). Posoudí-li příslušný žalobní bod, aniž si vyžádal stanovisko znalce, zatíží své řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d); § 109 odst. 3 s. ř. s.]*“

[17] Nejprve je třeba upozornit, že právní názor obsažený v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu může mít (někdy i značný) zobecňující potenciál a z důvodu zájmu na předvídatelnosti a jednotě judikatury by měl být respektován při rozhodování dalších případů, které vycházejí z obdobného skutkového a právního základu. To samozřejmě nevylučuje, že se od takového právního názoru mohou krajské soudy odchýlit (nejde-li o případ kasační závaznosti vysloveného právního názoru v individuální věci), musí však takovou prejudikaturu reflektovat a předejít proti tam vysloveným závěrům vlastní konkurující právní argumentaci; faktický precedent v oblasti správního soudnictví představují pouze právní názory vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, od kterých se lze odklonit jen zákonem předpokládaným způsobem (§ 17 s. ř. s.). Současně je vhodné připomenout, že právní názor (*ratio decidendi*) soudního rozhodnutí nelze zaměňovat za právní normu. Zjednodušeně řečeno totiž platí, že zatímco aplikace právní normy spočívá v podřazení okolností rozhodovaného případu do jejího věcného rozsahu (jde tedy o postup od obecného ke konkrétnímu), postupuje se při používání judikatury opačným způsobem: soud zkoumá, zda řešení použité v jednom konkrétním případě a právní názor v rozhodnutí obsažený (zpravidla vyjádřený v právní větě) je skutečně zobecnitelný a použitelný i na případ rozhodovaný později (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 10 As 235/2024 - 48).

[18] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uváděný rozsudek není s ohledem na skutkové pozadí věci aplikovatelný. Rozsudkem č. j. 1 As 28/2011 - 130 bylo vyhověno kasační stížnosti z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, který se nezabýval některými žalobními body. Nejvyšší správní soud mu proto vytkl, že aproboval závěry žalovaného, aniž by se zabýval argumentací žalobkyně a využil odborných znalostí znalce, jehož odborné vyjádření mu bylo předloženo spolu s žalobou. Naproti tomu, v nyní posuzovaném případě stěžovatel ve správním řízení závěry žalovaného vůbec nezpochybnil (nepodal námitky proti kontrolním zjištěním) a ani v soudním řízení nepředestřel žádné konkrétní námitky; nevyužil ani možnosti nechat si zpracovat vlastní znalecký posudek či odborné vyjádření a ty předložit jako důkaz. Stěžovatel ostatně ani nepopírá, že v řízení před městským soudem nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti má znalecký posudek prokázat.

[19] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že není jeho povinností být v řízení o přestupku aktivní. Jeho procesní strategii ve smyslu využití práva na efektivní obhajobu může být zajisté i pasivita, neboť zjištění skutkového stavu věci leží v tomto typu řízení na správním orgánu. Podle usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, je i v takových případech soud

povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, zda správní orgány, bez ohledu na eventuální pasivitu obviněného v řízení o přestupku, zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dospěje-li k závěru, že správní orgán této své povinnosti dostál, „*může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat irelevantními [...] nebo nevěrohodnými [...] a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.*“ V nyní projednávané věci městský soud konstatoval, že skutkový stav byl spolehlivě prokázán, a to záznamem o šetření, hlášením ČHMÚ a protokolem o kontrole; těmito podklady se také v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě zabýval. Naproti tomu stěžovatel neuvedl žádné konkrétní námitky ani nepředestřel konkrétní důkazy, které by takto zjištěný skutkový stav zpochybňovaly. Podstatné tedy je, že stěžovatel v řízení před městským soudem (a ani v řízení kasačním) nepředložil žádnou relevantní a přesvědčivou argumentaci, která by byla způsobilá tyto závěry zpochybnit. Jak se totiž podává ze shora uvedeného, stěžovatel setrvává na zcela obecné argumentační úrovni.

[20] Pokud stěžovatel namítal, že důkazní návrhy nemohou být bez dalšího označeny za *nepřípustné*, není zřejmé, k jaké konkrétní skutečnosti tuto námitku vztahoval. Kasační soud proto pro úplnost dodává, že městský soud pouze v odstavci 25 *in fine* odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že stěžovatel námitky proti kontrolnímu zjištění nepodal. Žádné negativní následky (ve smyslu nemožnosti zpochybnit za této situace před soudem skutkové závěry správních orgánů) s tímto konstatováním ale nespojoval. Pokud měl stěžovatel na mysli závěr městského soudu uvedený v odstavci 29 odůvodnění, v němž vyhodnotil námitky ohledně materiální škodlivosti přestupku jako *nepřípustné*, je nutno zdůraznit, že se jednalo o námitku uplatněnou po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), a proto byla městským soudem vyhodnocena jako opožděná (a tudíž *per se* nepřípustná a věcně neprojednatelná).

[21] Konečně, pokud jde o výtky směřující vůči výpočtům (viz odst. [7] výše), stěžovatel neuvedl, v čem konkrétně tkví nesprávnost jejich výsledku. Pouze obecně namítal, že žalovaný nevzal v potaz „*dva kopce*“. S touto námitkou se ale vypořádal žalovaný již v prvostupňovém rozhodnutí, a to na str. 5 a 6, kde uvedl obsáhlé vysvětlení, proč k rušení provozu radaru docházet může i přes reliéf terénu. Žalovaný také uvedl, že stěžovatel v odporu k příkazu uvedl vlastní výpočet, který ovšem obsahoval údaje týkající se bývalého radaru Gematronik. Z prvostupňového rozhodnutí se proto podává, proč měl žalovaný za to, že má stěžovatel nesprávné vstupní údaje a proč je tedy jeho výpočet nesprávný. Rovněž na str. 6 rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ je uvedeno, že jak reliéf terénu, tak i vzdálenost od rušícího zařízení byly promítnuty do výpočtů. Tyto skutečnosti stěžovatel žádným způsobem nerozporoval, pouze obecně namítal nesprávnost výpočtů, aniž by uvedl konkrétní údaje a skutečnosti, které by zakládaly alespoň minimální pochybnost o závěrech žalovaného. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou; kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tedy rovněž naplněn není.

[22] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že kasační stížnost není důvodná a Nejvyšší správní soud ji proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

pokračování

[23] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného - v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s daným řízením vznikly náklady převyšující jeho běžné administrativní výdaje spojené s jejím procesním postavením. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. června 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu